

Рідна Генька моя

1вед. Мама! Мати! Матуся! Скільки спогадів, тепла і ласки таїть це магічне слово, бо називає людину, чия любов не знає меж, чийми грудьми вигодовано цілий світ. Це перше слово, мовлене нами, воно на все життя залишається дорогим у серці. В хвилини радості й печалі пташкою надій злітає з ваших вуст, тамує біль.

Читець.

Перше слово сказав із колисочки прямо: "Мамо".
Виріс, солдатом прийшов на вокзалі із гамом "Мамо".
Йдучи в атаку, впав і так само: "Мамо!"
Звівся й припав до життя вустами "Мамо!"

2вед. Мати! Вона, як дивна-предивна музика, хвиля за хвилею зливає з душі тугу і втому, надихає до творчості й любові. Вона як молитва оберігає нас, прощає гріхи, закликає до життя і спокути. Усе прекрасне на землі від Сонця і Матері.

1вед. Місяць травень - це місяць небесної матері Діви Марії, яка для нашого народу є особливо шанованою, заступницею скривджених та знедолених, яка благословляє у хресну путь сина, який став спасителем людства.

(виконати або під полум'я свічок заслухати "Аве Марію" Шуберта)

2вед. Здається любові, терпінню матері не буває меж. Згадаймо скільки пережито і виплакано українськими матерями, що проводжали своїх дітей і чоловіків на числені війни, що вогняними смерчами проносились через нашу землю.

1вед. Чиє ще серце може пережити нелюдські випробування, що випали на долю наших українських матерів у чорні дні голодомору 1932-1933 роках. Штучний голод убив 7млн. чоловік, із них 3млн. дітей.

Читець (уривок з "Молитви за убієнних голодом" Катерини Мотрич).

Богородице! Матір наша небесна! Свята Покрово, покровителько люду святоруського! Куди жви всі відійшли? Чого ж залишили мою землю і нарід мій на поталу червоних дьяволів?

Чи ж не бачите, що вони доточують кров із могутнього українського дерева? Чи ж не бачите криниці, повної українських сліз? Чи ж не бачите, що то не Україна вже, а велетенська могила? Де ж ви сили небесні? І стояла вона осліпла від горя, обдерта, сива, напівблаженна мукою підпирала небо, моторошно роззиралася мати-Україна, на велетенському хресті розпіята й вишіптувала: "Дітоньки мої! Заждіть! Ось квасок, петрушечка зйдуть. Вже ген зозуля маслечко колотить, вже ген жита зеленіють, сади біліють, Івани, Марії, Тараси! Стривайте! Зачекайте! Куди жви? Як же я без вас?"

Ганно! Ганно! Блаженна Ганно! Стеряна Ганно! Дитя в казані варила і, як вовчиця, рвала його зубами, і вила, вила, вила, аж холонули далекі світи... Прости, земле! Простіть зорі! Всі сили земні і небесні, простіть муку і божевілля мого народу! Ту моторошну дику ніч, усі жахи, не бачені від створіння світу, простіть!"

2вед. 1941-1945рр. Україна знову в огні. Двобій між червоним і коричневим фашизмом забирає життя мільйонів синів і дочок України. Їх знову вбивають і вивозять у далекий Сибір, Німеччину. Мати Україна терпить, виносить на своїх плечах весь тягар недолі, дарує світові життя. А скільки українських матерів мовчки йшли разом з дітьми далекими сибірськими шляхами, терпіли наругу, обливались кривавими сльозами, гинули з розлуки, голоду і холоду.

(звучить пісня на слова В.Симоненка "Виростеш ти,сину»).

1вед. І знову...на твоїй дорозі-Чорнобиль. Чорнобильська трагедія страшним тягарем звалилась на твої плечі.

Читець (вірш Івана Драча "Чорнобильська мадонна")

2вед. Рідна мати! І тепер відродження України, становлення її як незалежної держави взяло тебе у свої спільниці. Економічні негаразди не дають тобі стати в рівень із жінками свого світу. І ти задля майбутнього своїх дітей зважилась на непосильну працю.

Читець.

О, рідна ти наша Українська Мати!
Тобі я хотів би всі сили віддати,
Тобі усі лаври, вінки, честь і слава,
Бо Ти себе в жертву народу віддала.
Ти нації рідній не дала умерти,
Життя свого сліду з лиця землі стерти!
У злиднях пройшла ти всі довгі століття.
Варварства прожила й тягар лихоліття.
У муках й страхіттях діток ти родила.
По стернях і спеці носила-кормила,
Ти їх хоронила від ворога-ката...
О,Страднице рідна, Українська Мати!

1вед. Кажуть, що людина з'являється на світ зі стиснутими кулачками, з пронизливим криком, наче погрожуючи завоювати все навколо. А відходить з нього з відкритими долонями:дивіться мовляв, я нічого не забираю з собою, все залишаю людям. Але між цими двома моментами, розділеними не таким вже й довгим часом, пролягає дивовижний і кожен раз неповторний шлях становлення особистості. Незвичайність цього шляху зумовлюється чарівним впливом матері, про яку Т.Г.Шевченко писав:

У нашім раї на землі
нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

2вед. Сила материнської любові! Вона ще не пізнана до кінця, хоч оспівана у сотнях, а може, тисячах поетичних творах.

Читець.

Дівчину вродливу юнак покохав:
Дорожче від неї у світі не мав.
І клявся, божився, що любить її
Над сонце, над місяць, над зорі ясні.

"Тебе я кохаю. За тебе умру.
Віддам за кохання і неньку стару!"
Та мила його не боялась гріха:
Була, як гадюка, зрадлива, лиха.

Всміхнулась лукаво і каже йому:
"Не вірю, козаче, коханню твому".
"Як справді кохаєш, вірний еси,
Мені серце неньки живе принеси".

"Юнак мов стерявся: не їв і не спав,
Три дні і три ночі він десь пропадав.
І стався опівночі лютий злочин.
Мов кат, витяв серце у матері син..

І знову до милої з серцем в руках,
Побіг, і скажений гонив його жах,
Ось-ось добігає не чуючи ніг...
Та раптом спіткнувся і впав на поріг.

І серденько ненчине кровю стекло,
І ніжно від жалю воно прорекло.
Востаннє озвалось до сина в ту мить:
"Мій любий, ти впав... Чи в тебе не болить?"

1вед. Образ матері-це живий храм, повен історичного смутку, жалю, страждання і нездійснених, але вічних сподівань і мрій. Це наш дороговказ, це материнська мудрість передається з чистого джерела і ми повинні її пронести крізь життя і передати дітям і онукам.

2вед. Ти рідній мамі, поки ще жива, не торочи про власні збиті крила, а поспіши сказати ті слова, які ми всі шепочем на могилі:

"Єдина...рідна...матінко...прости, і з каяттям цілуєм землю слізною,
Ось оцінив її, нарешті ти,
Але що з того, як уже запізно!"

1вед. Скільки б не було-5 чи 50, завжди потрібна мати, її ласка, її погляд. І чим більша наша любов до матері, тим світліше й радісніше життя.

Не блукай
Не блукай між домами,
Коли вдома жнива,
Їдь частіше до мами,
Поки мама жива.

Памятай:що не завше
Ти застанеш її,
Довгий шлях подолавши
З міста в рідні краї.

Може в серці зане
Той могильний горбок,
Та боргів не покрие
Ні твій плач, ні вінок.

Тож хай навіть громами
Доля путь пролива,
Всеодно їдь до мами
Доки мама жива.

(звучить пісня "Мамина вишня")

2вед. За все згадане і не згадане, наша вдячність, наш уклін, довічна пам'ять про вас.Тільки важко дібрати слів, щоб висловити ту вдячність.

(Низько кланяються і дарують матерям квіти).